

Capuchino Cho Ngày Nắng

Contents

Capuchino Cho Ngày Nắng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	5

Capuchino Cho Ngày Nắng

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình nhẹ nhàng, đoản văn, HE. Câu chuyện tình yêu bắt đầu từ một ngày nắng anh và em gặp nhau. MỘT TÁCH CAPUCHINO NGÀY NẮNG NHÉ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/capuchino-cho-ngay-nang>

1. Chương 1

Hà Nội hôm nay nắng đẹp. Quán cà phê hôm nay vắng khách lạ thường. Bản Sonata Ánh Trăng của Beethoven vẫn đều đều vang lên. Âm thanh của tiếng đàn càng làm cho không khí trong quán trở nên tĩnh lặng. Những ngón tay của người con gái lướt nhẹ trên những phím đàn, tạo thành một đường cong hoàn mỹ, lúc trầm lúc bổng. Tiếng đàn dứt, một tràng pháo tay rộ lên. Cô gái cúi người đi vào trong quầy.

- Mỹ Phương, mau mang đồ ra cho khách em! - chị Thảo chủ quán từ trong quầy gọi vọng ra.

Phương nhanh chóng chạy đến bê khay cà phê lên. Vừa nãy chơi đàn lâu quá nên bây giờ tay cô vẫn còn ê. Cửa quán mở ra, một chàng trai bước vào. Mỹ Phương cầm quyển menu mang ra cho vị khách mới đến.

- Một tách Capuchino Ngày Nắng nhé! - vị khách mới vào lên tiếng.

Phương tròn mắt nhìn vị khách lạ này. Capuchino Ngày Nắng đã lâu lắm rồi không có ai gọi, với lại Capuchino Ngày Nắng là loại khó làm nhất, cô cứ ngỡ là loại ấy đã bị móc rồi chứ, ai ngờ ngày hôm nay lại có dịp được thử làm lại loại ấy. Cầm cuốn menu mang vào trong quầy, cô bắt đầu bắt tay vào làm. Vì lâu lắm không làm Capuchino Ngày Nắng nên cô cũng không thạo cho lắm, không biết là có ngon không. Chị Thảo đứng bên cạnh bỗng ló đầu sang.

- Capuchino Ngày Nắng à? - chị vuốt vuốt cầm ra vẻ nghĩ ngợi rồi như nhớ ra điều gì đó chị reo lên - của anh chàng ngồi bàn số 3 kia đúng không?

- Ồ sao chị biết? - Mỹ Phương vốn ít nói, mà nếu có nói chỉ ậm ừ đúng một chữ, vậy mà hôm nay lại thốt ra “nhiều chữ” thế này làm chị Thảo không khỏi ngạc nhiên.

- Vị khách đó là khách quen của quán chúng ta từ lâu rồi, lần nào đến đây anh ấy chả gọi loại này. Em mới vào nên chắc cũng không biết, anh chàng đó đã từng làm cho bao nhiêu em quán mình điều đúng rồi đấy. Cả cái con nhỏ gì hotgirl tên Chi mà chảnh chảnh cũng thích anh đó đấy - chị Thảo tuôn ra một tràng làm tai Phương ong hết cả lên - nghe nói anh đó là giám đốc của công ty gì á, vừa mới về nước 3 tháng trước. Ôi đẹp trai quá! Nếu chị mà đẹp giống con nhỏ Chi thì chị sẽ cưới đổ anh ta cho xem, chị mà không cưới đổ thì..... blah blah blah....

Cô chẳng thèm quan tâm đến những lời Thảo nói nữa, quay sang chú tâm vào làm tiếp.

Cuối cùng cũng xong, Mỹ Phương mỉm cười mãn nguyện nhìn tách cà phê. Bê tách Capuchino ra cho vị khách kia.

Nếu như bình thường, sau khi bê đồ cho khách xong cô sẽ lại tiếp tục ngồi đánh đàn, nhưng lần này cô ngồi ở một chiếc bàn không xa chiếc bàn của vị khách kia là mấy, theo dõi từng biểu cảm trên khuôn mặt ấy. Không một biểu cảm nào xuất hiện trên khuôn mặt người con trai ấy. Cô yên tâm được phần nào.

Mỹ Phương nhẹ nhàng tiến đến bên đàn. Điệu Sonata Ánh Trăng lại vang lên. Mọi ánh mắt đều hướng về Mỹ Phương.

Minh Phong nhìn tách Capuchino mà cô gái vừa mang cho mình. Cảm giác khi uống tách Capuchino này rất quen, giống như anh đã từng uống ở đâu rồi. Minh Phong hướng tầm mắt về phía Mỹ Phương, là một cô gái xinh đẹp, nhưng có vẻ giống một ai đó mà anh từng gặp. Anh cố lục lại trí nhớ của mình, vẫn không thể nhớ ra là ai.

Tiếng đàn dứt, Mỹ Phương bước đến bàn Minh Phong. Cô khẽ cúi người hỏi:

- Xin lỗi! Anh cần gì ạ?

Vì thấy Minh Phong cứ nhìn mình chằm chặp mình nên Mỹ Phương có phần hơi ngượng và lúng túng.

- À! Không có gì - Minh Phong cười, vội vàng trả lời Mỹ Phương.

- Ừm, vậy tôi xin phép.

Cô quay lưng định bước đến chiếc đàn thì bất chợt Minh Phong lên tiếng. Anh nhíu mày hỏi:

- À.... ừm.... cô gì ơi! Cho tôi hỏi, hình như.... tôi có gặp cô ở đâu rồi thì phải.

Mỹ Phương quay người lại, nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh của Minh Phong. Mẹ cô thường nói, muốn biết người khác đang nghĩ gì cách dễ nhất là nhìn thẳng vào mắt họ. Chính nhờ lời khuyên này mà mỗi lần có người đàn ông nào chủ động làm quen, cô đều nhìn thẳng vào mắt họ, trong đó chứa đầy..... dục vọng. Nhưng người này thì không hề, trong mắt anh ta có cái gì đó xa xăm, không xác định được đó là gì.

- Hình như anh nhầm tôi với ai rồi thì phải - sau một hồi im lặng, Mỹ Phương cũng lên tiếng.

2. Chương 2

Minh Phong khi nghe cô nói vậy chỉ lẳng lặng ừm một tiếng rồi cúi mặt xuống nhìn cái điện thoại. Có vẻ như anh đang chờ ai thì phải. Mỹ Phương quay lưng bước đến chiếc đàn, tiếp tục bản Sonata Ánh Trăng.

Cửa quán bật mở, một cô gái bước vào quán.

Hàn Vy đảo mắt một lượt rồi dừng lại trước bàn số 3 - bàn của Minh Phong.

- Minh Phong - bất chợt Vy reo lên rồi lao đến ôm chầm lấy Phong.

Vì hơi bất ngờ nên Minh Phong có phần hơi lúng túng. Anh vội vàng đẩy tay Vy ra, hơi liếc về phía Mỹ Phương.

- Sao thế? - Hàn Vy hướng mắt theo ánh mắt của Minh Phong.

Mỹ Phương vẫn đang chơi đàn, những ngón tay vẫn đều đều lướt nhẹ trên bàn phím. Hàn Vy vuốt vuốt cằm ra vẻ nghĩ ngợi.

- Mày thích nhóc đó hả? - bắt chợt Vy lên tiếng làm Minh Phong giật mình quay lại.
- Không phải, chỉ là em thấy cô ấy quen quen - mặt Minh Phong đỏ như gấc.
- Quen, nói nghe hay quá nhỉ. Mày mới về nước có quen biết ai mà nhận quen linh tinh. Kết người ta rồi thì cứ nói, chị quen nhóc đó đó - Hàn Vy nháy mắt với Minh Phong.
- Chị quen? Cô ấy tên gì? - dường như Minh Phong không tin vào tai mình phải hỏi lại cho chắc chắn.
- Hồ Mỹ Phương - Hàn Vy không chần chừ trả lời luôn.
- Làm sao chị quen được cô ấy?
- Bạn chị là chủ ở đây. Chị khá thích nhóc đó - Vy vừa nói vừa ngắm nghía Mỹ Phương - để chị kêu Thảo ra, rồi em muốn điều tra gì thì điều tra.

Dứt lời, Vy đứng dậy đi vào trong quầy nói gì đó với chị Thảo chủ quán. Minh Phong lắc đầu cười. Anh lại nhìn về phía Mỹ Phương, chắc chắn là mình đã gặp cô ấy ở đâu đó rồi.

Hàn Vy bước lại bàn Minh Phong.

- Em không có cơ hội nữa rồi. Mỹ Phương có người yêu rồi - Hàn Vy thở dài náo nức.
- Vy cứ tưởng đã có người còng chân được thằng em trời đánh này, ai ngờ lại là hoa đã có chủ.
- Hi, thôi không sao đâu chị. Em chị là ai chứ, em thì thiếu gì con gái vây quanh mà chị phải lo.

Minh Phong cười gượng nhưng trong lòng vẫn có chút thất vọng.

- Mày xạo. Chị nhìn mặt mày là biết - Hàn Vy nâng cằm Minh Phong lên.

Minh Phong chỉ biết cười nhạt nhìn Hàn Vy. Chắc cô gái đó là mình nhìn nhầm rồi.

+++

Mỹ Phương lang thang dọc ven hồ Tây. Ở đây nhiều các cặp tình nhân, nhìn họ lòng cô bỗng cảm thấy trống vắng. Cô là một người sống nội tâm nên không có nhiều bạn bè thế nên bình thường chẳng có ai đi chơi với cô.

Điện thoại trong túi khẽ rung, là Dương Ninh, bạn trai cô.

- Alo! Anh à?
- Ừm! Anh..... muốn chia tay.

Mỹ Phương lặng người trong giây lát, khóe mắt hơi ươn ướt. Vài ngày trước cô có thấy anh đèo một cô gái nào đó rất xinh đẹp, cô biết chắc sẽ có ngày này, chỉ là không ngờ nó lại xảy ra nhanh như vậy thôi.

- Ừ, thế nào cũng được - cô nói rồi cúp máy luôn.

Mỹ Phương tiếp tục đi, trong vô thức không biết nên đi về đâu.

Minh Phong cho tay vào túi quần, đi dọc ven hồ. Bỗng cậu thấy một bóng người quen thuộc từ đằng xa, chẳng phải là Mỹ Phương, cô gái làm ở quán cà phê hôm trước sao? Sao cô ấy lại ở đây? Bao nhiêu câu hỏi đổ lên đầu Minh Phong. Anh nhanh chóng tiến về phía Mỹ Phương.

- Chào cô! Cô còn nhớ tôi chứ? - Minh Phong chủ động chào hỏi trước.
- Ừm.... A..... anh là vị khách hôm trước gọi Capuchino Ngày Nắng đúng không? - Mỹ Phương ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi reo lên
- Đúng rồi - Minh Phong vui vì Mỹ Phương còn nhớ mình.

Thực ra từ hôm gặp Minh Phong đến giờ, ngày nào Mỹ Phương cũng tập làm lại Capuchino Ngày Nắng nên bất đắc dĩ đã “khắc ghi” người khách đặc biệt này.

Cô và Minh Phong đi song song cạnh nhau, Minh Phong là người khá hài hước, anh kể nhiều chuyện đến nỗi khiến cho một người ít cười như Mỹ Phương hôm nay cũng phải bật cười. Trong thoáng chốc, cô đã quên đi chuyện chia tay ban nãy.

- Cũng muộn rồi, để tôi đưa cô về - Minh Phong nhìn đồng hồ rồi nói.
- Ừm, vậy phiền anh - Mỹ Phương cười nhẹ.

3. Chương 3

Minh Phong về nhà với tâm trạng vui vẻ. Hàn Vy đang ngồi đọc báo thấy Minh Phong đóng cửa cái rầm.

- Sao trông mặt phớn phớn thế kia? - Hàn Vy đặt tờ báo xuống hỏi.
 - Hi, em tiếp cận được với Mỹ Phương rồi - Minh Phong vui vẻ trả lời, không quên nháy mắt với Hàn Vy.
- Hàn Vy lắc đầu cười rồi lại cầm tờ báo lên đọc tiếp.

Minh Phong về phòng, ngay lập tức nhận được điện thoại của thư kí.

- Alo! Giám đốc ạ, bên này không có cậu tình hình rồi lắm, cậu mau thu xếp về đi - giọng của anh thư kí có vẻ khẩn trương, gấp gáp.
 - Ừm.... tôi biết rồi.... cậu cứ lo làm việc đi, rồi tôi sẽ về ngay.
- Cúp máy, Minh Phong nằm vật ra giường. Còn quá nhiều việc đang chờ anh ở bên đó.

Mỹ Phương bị hỏng xe đạp ngay giữa đường, xung quanh chả có chỗ nào sửa xe cả. Cô đành phải dắt bộ. Đi được một đoạn, một chiếc mũ trần đỏ xịch lại trước mặt Mỹ Phương. Cô ngạc nhiên, đưa mắt nhìn người ngồi trong xe. Là Minh Phong. Minh Phong chạy xuống mở cửa xe, vác chiếc xe đạp đặt vào trong cốp rồi ra hiệu cho Mỹ Phương lên xe.

Mỹ Phương thắt dây an toàn rồi quay qua nhìn Minh Phong.

- Sao anh biết em ở đây mà đến? - Mỹ Phương bất chợt lên tiếng nhưng tiếng nói rất nhỏ.
 - Anh không biết, tình cờ đi ngang qua thôi! - Minh Phong cười rồi lái xe đi luôn.
- Lái xe đến một siêu thị, cậu dừng xe. Mỹ Phương theo phản xạ mở cửa xe bước xuống. Cô ngạc nhiên nhìn Minh Phong.
- Sao lại đưa em tới đây?

- Anh muốn đi chơi - Minh Phong lại nở nụ cười sát gáy rồi cầm tay Mỹ Phương kéo vào siêu thị.

Cả hai đi hết gian hàng này đến gian hàng khác. Có lẽ đây là lần đầu tiên mà Mỹ Phương có thể cười thoải mái như vậy trước mặt một người còn trai. Bỗng nhiên trong tiềm thức của cô như nhớ lại cái gì đó.

- Anh sẽ quay lại bên em vào một ngày nắng nhé!

Đó là câu nói duy nhất mà trước khi đi anh đã nói với cô. Và ngày hôm sau, một tai nạn đã cướp đi trí nhớ của cô. Mỹ Phương cảm thấy đầu óc mình choáng váng. Cô khẽ níu tay áo Minh Phong. Lại một lần nữa cô nhớ lại những gì xảy ra ngày hôm ấy.

- Một Capuchino Ngày Nắng để anh quay về bên em nhé!

Câu nói ấy.... rất quen thuộc.

- Một tách Capuchino ngày nắng nhé!

Tất cả kí ức lần lượt hiện về trong tâm trí Mỹ Phương. Cô đã nhớ lại tất cả. Người con trai ấy..... đã trở về..... Mỹ Phương quay sang Minh Phong đang cười cười nói bên cạnh. Cảm thấy đau đầu, cô ngất lịm đi.

4. Chương 4

Mỹ Phương tỉnh dậy, nhìn xung quanh. Đây là đâu? Cố gắng ngồi dậy, cô ôm lấy đầu, vẫn còn nhức. Quay sang bên cạnh, Mỹ Phương giật mình khi thấy Minh Phong ngồi lù lù ở đó. Nhìn khuôn mặt Minh Phong, đôi mắt màu xanh ấy, đã từng khiến cô yêu say đắm.

- Em..... đã nhớ lại tất cả?

Mỹ Phương hơi bất ngờ khi thấy Minh Phong hỏi vậy.

- Thì ra anh đã biết hết tất cả? - cô hỏi ngược lại Phong.

- Ừm, ngay từ đầu anh đã biết đó là em. Chỉ là em lớn lên.... thay đổi nhiều quá nên anh hơi bất ngờ thôi.

- Vậy tại sao anh không nói với em? Tại sao cứ để em phải đợi chờ anh trong vô vọng vậy hả? - Mỹ Phương lúc này quá xúc động mà không kiềm chế nổi phải bật khóc.

- Anh muốn em tự mình nhớ lại hết tất cả mọi chuyện - Minh Phong cúi gằm mặt.

Không gian lại một lần nữa chìm vào im lặng.

- Sắp tới anh phải qua bên đó để giải quyết một số công việc - Minh Phong lên tiếng phá tan bầu không khí căng thẳng.

- Anh lại đi? - giọng Mỹ Phương nhỏ và yếu ớt dần, cô ngược khuôn mặt ngấn ngấn nước mắt lên nhìn anh.

- Ừm! Anh sẽ đi 5 năm. Em..... sẽ lại chờ anh chứ?

Lúc này Minh Phong đã tiến đến chỗ Mỹ Phương, nắm tay cô. Cô quay sang nhìn anh, mỉm cười, nhẹ nhàng cúi xuống khẽ đặt lên môi anh một nụ hôn.

- Chỉ cần anh hứa sẽ về em nhất định sẽ chờ anh. Em sẽ đợi anh..... vào một ngày nắng!

5 năm sau:

.

5. Chương 5

Hà Nội hôm nay nắng đẹp.

Bản Sonata Ánh Trăng như một bản nhạc quen thuộc của quán cà phê My Sun. Người con gái ngồi trước chiếc đàn cạnh cửa sổ toát lên một vẻ đẹp thánh thiện và thanh tú, lại thêm ánh nắng hắt vào càng làm cô trở nên rực rỡ hơn bao giờ hết. Mỹ Phương lúc này đã trưởng thành, cô đã 23 tuổi. Bản nhạc kết thúc, Mỹ Phương vội vàng chạy vào quầy bê khay đồ ăn ra.

Một vị khách mới bước vào, nhẹ nhàng tiến đến bàn số 3. Chị Thảo định kêu Mỹ Phương mang menu cho khách thì người khách đó đã gọi luôn đồ uống.

- Một Capuchino Ngày Nắng nhé!

Mỹ Phương giật mình khi nghe giọng nói quen thuộc này. Cô quay người lại nhìn người khách mới đến.

Minh Phong mỉm cười nhìn cô.

- Chào em! Như đã hứa..... anh đã trở lại vào một ngày nắng..... và..... một Capuchino Ngày Nắng để anh quay về bên em nhé!

Em gặp anh vào một ngày nắng.....

Một tách Capuchino - sự khởi đầu cho tất cả.....

Một ngày nắng..... anh là tia nắng của em.....

Hà Cindy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/capuchino-cho-ngay-nang>